

Subjektivně zabarvený popis (líčení)

To, že se naše životy začátkem března značně změnily, jsme zaznamenali všichni. Nemůžeme chodit do školy, mezi kolegy a kamarády, ven; prostě trávíme většinu času zavření doma. To ovšem neznamená, že se budeme jen tak povalovat a nic nedělat. O tom, že naši žáci pilně pracují i v domácích podmínkách, svědčí řada úkolů a prací, které nám učitelům posílají. A my jsme za ně moc rádi. Svědčí totiž o tom, že je zajímá, co se kolem nich děje a že jim není lhostejné ani jejich vlastní vzdělávání.

Ráda bych se s Vámi podělila o dvě krásné slohové práce na téma „líčení“, které mi poslaly dvě mé žákyně sedmého ročníku. V této chaotické a mnohdy i neveselé době mi vykouzly úsměv na tváři a zahřály mě na duši. Tak teď jen doufám, že budou mít podobný účinek i na Vás.

Chci poděkovat všem, žákům i jejich rodičům, že to nevzdávají, že na sobě pracují a že jim na sobě záleží. Už se moc těším, až se opět uvidíme naživo, nejenom prostřednictvím počítače!

Vaše Andrea Trochtová

Letní bouře

Byl krásný slunný den, když se nebe rozesmutnilo. Oblohu zahalily zašedlé šaty a na zem se vydaly první slzy deště. Paní Obloha pláče každou chvíli víc a víc. Čím to asi je? Mladá dívka vyběhne na zahradu a začne se smát. Snaží se snad paní Oblohu rozveselit? Dívka tančí, jako by byla jednou ze slz. Její vlasy jsou plné malých perliček. Zvedne se vítr a ty vlasy začnou tančit s ním. Stromy se k tanci přidávají. Chtějí snad společně s dívkou Oblohu potěšit? A už tančí i květiny. Pohybují se do melodie padajících slz. A ve chvíli, kdy všichni pokrytí slzami tančí, Obloha svleče šedý plášť a pošle tanečníkům sluneční polibek. Už je zase veselá.

Kateřina Malá VII.A

Vodní říše

Neznám nic krásnějšího než usednout na břeh moře do zlatého vyhřátého písku a odtud pozorovat stále se pohybující vlnky, které odrážejí miliony odlesků, jak na ně svítí horké letní slunce. Voda se líně valí tam a sem. Kamínky na dně ťukají do sebe a spolu se šuměním moře vydávají uklidňující zvuk.

Moře mě volá, abych šla dál. Nebráním se a nechávám se zlákat tím mámivým voláním. Jdu krůček za krůčkem, voda mě něžně objímá a lehce chladí mou kůži. Celá se ponořím a otevřu oči. Podmořský svět hraje tolika barvami! Jsou tu korály bílé jako sníh a růžové sasanky a kolem plavou citronově žluté rybky se svými modročerně pruhovanými kamarádkami. Tu vidím línou průhlednou medúzu, tam jsou zelení mořští koníci. Na dně se v písku třpytí bílé kamínky, které vypadají, jako kdyby se mořské víle roztrhly a rozsypaly korálky.

Musím se nadechnout. Když se opět potopím, stáhnou s sebou pod hladinu stovky bublinek různých velikostí, které mě opouštějí a rychle běží zpět na hladinu. Potkávám celá hejna větších i menších různobarevných spěchajících rybiček a přemýšlím, kam asi plavou, co mají na práci. Zhlédla jsem i kraba a puntíkovanou hvězdici, ale všichni se ze strachu přede mnou schovávají, proto je už dál nebudu rušit.

Pomalu se vracím na břeh, odkud až do západu slunce pozoruji nekonečnou hladinu, kde jeden odstín modré zvolna přechází ve druhý, tmavší a tam, až na samém konci, se pak voda setkává s oblohou.

Lucie Onderková VII.C



Zdroj obrázku:

<https://medium.com/our-space/could-intelligent-life-evolve-underwater-78dd99456dd2>